

рѣйкѣтъ, който ще ви раскажа, и тя ще бѣде толкозъ кратка и толкозъ проста щото азъ намѣрихъ за нужно да ся извиня за това предварително, като ви казахъ що мисля за ужаснитѣ исторіи.

Азъ ся увлѣкохъ неусѣтно въ тѣя размышленія по поводъ на единъ земледѣлецъ. Главното ми намѣреніе бѣше да ви раскажа исторіѣтъ на единъ земледѣлецъ, и ето чи ѣж поченвамъ.

II.

ОРАНИЕТО.

Като разгледахъ съ единъ глѣбокъ меланхоличъ доста время орачѣтъ на живописецѣтъ Олбайна, азъ излѣзохъ послѣ на расходкѣ по полето и си мечтаяхъ като на сѣнь за животѣтъ на полскитѣ жители и за сѣдѣбинѣтъ на земледѣлецѣтъ. Безъ всяко сѣмѣніе жално и присѣрно е да сѣенѣва чловѣкъ силѣтъ си и да минува деньтъ си съ потъ и съ трудъ да растворя нѣдрата на тѣзи завистливѣ землѣ, отъ който едвѣмъ ся искубватъ сѣкровищата на плодородіето ѣ, когато на свѣршваніето на деньтъ, единственната награда и единственната полза стѣ този толкозъ коравъ трудъ сѣ единъ залакъ хлѣбъ отъ най черныйтъ и отъ най простыйтъ